

Arrest

nr. 246 429 van 18 december 2020
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X (RvV X / II)
X (RvV X / II)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (RvV X / II).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) (RvV X / II).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij in de zaak RvV 245 084 / II, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij in de zaak RvV 245 134 / II.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij met Libische nationaliteit, geboren te Alaziziyah, heeft zich op 20 september 2019 bij de diensten van de verwerende partij aangeboden. Op 24 september 2019 heeft de verzoekende partij, samen met haar echtgenoot (hierna: de tweede verzoekende partij), internationale bescherming gevraagd.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer voor beide verzoekers in het kader van het *Visum Information System* die aantoont dat de Spaanse autoriteiten te Tunes (Tunesië) een visum type C hebben afgegeven aan de betrokkenen. Deze visa waren geldig van 15 september 2019 tot 14 oktober 2019.

Op 30 oktober 2019 maakte verzoekende partij het voorwerp uit van een Dublin-verhoor.

Op 4 november 2019 werd voor verzoekende partij een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, waarmee laatstgenoemden instemden op 25 november 2019.

Op 20 februari 2020 werd aan eerste verzoekende partij het verblijf in het Rijk geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) afgeleverd. Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.

voornaam : H. A. O.

geboortedatum : 09.10.1974

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Libië

kinderen: A., A. B. N. J. M 14/02/2006 Qasr Bin Ghasheer - Libië

A., M. N. J. V 29/01/2008 Tripoli Libië

A., E. N. J. M 18/10/2009 Tripoli Libië

A., A. N. J. M 18/10/2009 Tripoli Libië

A., A. N. J. M 18/10/2009 Tripoli Libië

A., T. N. J. V 23/04/2013 Tripoli Libië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12.2 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Mevrouw A., h. A. O., hierna de betrokkene, verklaart de Libische nationaliteit te hebben. Op 20/09/2019 meldde ze zich aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 24/09/2019 diende ze dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van haar originele identiteitskaart en een kopie van haar paspoort en dat van haar kinderen.

Haar identiteitskaart had als nummer 90042 dat geldig is van 25/03/2009 tot 25/03/2019. Daarnaast had ze ook een kopie bij van haar paspoort en dat van haar kinderen. Haar paspoort had als nummer KL13JL6C en is geldig van 07/12/2015 tot 06/12/2023 afgeleverd te Sabha. Het paspoort van A., A. B. N. J. heeft als nummer (...) en is geldig van 23/04/2013 tot 07/12/2015. Het paspoort van A., M. N. J. heeft als nummer (...) en is geldig van 07/12/2015 tot 06/12/2023 en werd afgeleverd te Sabha. Het paspoort van A., E. N. J. heeft als nummer (...) en is geldig van 07/12/2015 tot 06/12/2023 en werd afgeleverd te Sabha. Het paspoort van A., A. N. J. heeft als nummer (...) en is geldig van 24/11/2015 tot 23/11/2023 afgegeven te Tripoli. Het paspoort van A., A. N. J. heeft als nummer, (...), en is geldig

van 07/12/2015 tot 06/12/2023 afgeleverd te Sabha. Het paspoort van A., T. N. J. heeft als nummer (...) en is geldig van 07/12/2015 tot 06/12/2023 afgeleverd te Sabha.

Op 30/10/2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaart in dit verhoor dat ze getrouwd is met A., N. j. A. en dat ze met haar man 6 minderjarige kinderen heeft. Haar man en haar 6 kinderen verblijven samen met de betrokkene in België. Daarnaast verblijft er geen familie van de betrokkene in België of in de andere lidstaten.

Ze verklaarde op 19/05/2019 Libië te hebben verlaten en naar Tunesië te zijn gereisd. Ze verliet Tunesië op 15/09/2019 en vertrok naar Spanje. Daar verbleven ze tot 19/09/2019 en gingen toen naar België en kwamen hier aan op dezelfde dag.

Onderzoek van de vingerafdrukken leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Spaanse autoriteiten te Tunesië (Tunesië) een visum type C afleverden aan de betrokkene dat geldig is van 15/09/2019 tot 30/09/2019.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze een goede toekomst zoeken voor hun kinderen. Volgens haar is België een democratisch land die de mensenrechten respecteert. De betrokkene verklaart niet naar Spanje te willen terugkeren, want ze voelt zich niet veilig in Spanje omdat er veel mafia aanwezig is.

Middels een tussenkomst van de advocaat op 20/02/2020 wordt er gevraagd voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Verordening 604/2013 omwille van humanitaire en medische redenen. In deze tussenkomst gaat het over de diabetes type '1' van de betrokkene en ook meerdere medische attesten om dit te staven. Daarnaast werd volgens de tussenkomst de jongste dochter opgenomen in het ziekenhuis met een longontsteking in oktober 2019. Een andere zoon werd ook opgenomen in het ziekenhuis voor een kleinere ingreep. Er wordt gevraagd gezien de speciale noden van de kinderen om het verzoek in België te laten behandelen. Daarnaast vermeldt de advocaat dat de kinderen reeds 5 maanden naar school gaan in België en bijgevolg het Frans reeds machtig zijn.

Op 04/11/2019 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Zij stemden op 25/11/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening

604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

De Spaanse instanties stemden op 25/11/2019 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12.2 van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Dit betekent dan ook dat de loutere afgifte van het hierboven aangetoonde Schengenvisum aan betrokkene voldoende grond is om de verantwoordelijkheid van Spanje vast te stellen voor de

behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Daarnaast moet worden opgemerkt dat dit ook impliceert dat de betrokkene na overdracht een verzoek voor internationale bescherming zal kunnen indienen in Spanje, zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende een hoge instroom van immigranten via de Middellandse Zee in 2018 en begin 2019. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Spanje kent tevens tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in de exclaves Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in een van de exclaves of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren ("For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", pagina

34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spaincourt-orders-access-reception-dublin-returnees>).

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan haar noden en profiel, terecht komt ("In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles", pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd ("In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized", pagina 61)

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Wat betreft de redenen om een verzoek in België in te dienen dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke appreciatie van de betrokkene geen relevant element is bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat door de Verordening 604/2013. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Hierbij merken we op dat Spanje net zoals België partij is van het Europees Verdrag oor de Rechten van de Mens en ook lid is van de Europese Unie waardoor ook het EU-handvest ook moet worden nageleefd. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat Spanje deze verdragen niet zou worden nageleefd of dat de betrokkene wanneer haar rechten zouden worden geschonden of ze in gevaar is zich niet zou kunnen wenden tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties.

Wat betreft de redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje dient te worden opgemerkt dat de betrokkene het niet aannemelijk maakt dat specifiek voor haar of haar familie een dreiging zou zijn in Spanje door deze zogenaamde maffia. Daarnaast maakt de betrokkene het niet aannemelijk dat ze bij een reëel gevaar of dreiging zich niet zou kunnen wenden tot de daartoe bevoegde Spaanse autoriteiten.

Wat betreft de redenen van de advocaat van de betrokkene dient te worden opgemerkt dat er geen argumenten worden gegeven en het bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt dat dezelfde medische zorg niet in Spanje kan worden gegeven. Daarnaast maakt men het niet aannemelijk dat de medische zorg in Spanje slechter is dan die in België in die mate dat de rechten van de betrokkene en van haar kinderen zouden worden geschonden.

We merken ook op dat een termijn van 5 maand zeker niet onredelijk is en dat hierbij elke termijn vastgesteld door de Verordening 604/2013 werd gerespecteerd. Daarnaast merken we op dat een overdracht naar een andere lidstaat en de kennismaking met een andere taal uiteraard een impact zullen hebben op de kinderen. Toch werd niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen van de betrokkene zodanig in de Belgische samenleving zijn geworteld dat een overdracht aan Spanje als dusdanig ingrijpend dient te worden beoordeeld dat van een overdracht moet worden afgezien.

Gelet op het voorgaande wordt gesteld dat in dit geval geen sprake is van dusdanig bijzondere, individuele omstandigheden dat de overdracht van de kinderen van een onevenredige hardheid getuigt en vanwege dat die reden geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde diabeticus type '2' te zijn.

We merken op dat ze hieromtrent, geen medische attesten of andere elementen aanbracht die ernst van haar medische problemen verder duiden of staven.

We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat zij of haar kind door overdracht aan Spanje vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Omtrent haar 6 minderjarige kinderen wensen we er op te wijzen dat een recente en onverdachte bron, het bovenvermelde AIDA-rapport, uitdrukkelijk stelt dat de bevoegde instanties prioriteit verlenen aan de registratie van aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen personen, dat een procedure tot de detectie van kwetsbaarheid en speciale noden in voege is en dat de bevoegde instanties middels een geval per geval behandeling daarnaar handelen (cfr. supra).

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK) bepaalt dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevendende lichamen, de eerste overweging vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken.

Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Punt 13 van de considerans van Verordening 604/2013 vermeldt dat overeenkomstig het IVRK en het EUHandvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop dient te staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop dienen te plaatsen.

Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van de minderjarige kinderen van de betrokkene een reden vormen om af te zien van overdracht aan Spanje en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C-661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is ("Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind en om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening"). Verder bepaalde het Hof dat artikel 20(3) van Verordening 604/2013 aldus moet worden uitgelegd dat deze bepaling, behoudens bewijs van het tegendeel, het vermoeden creëert dat het in het belang van de kinderen is om bij de behandeling van haar situatie tot uitgangspunt te nemen dat deze onlosmakelijk verbonden is met die van zijn ouders.

Het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie(EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 51428/10, §28)

Gelet op het voorgaande wensen we te benadrukken dat de betrokkene en haar kinderen samen aan Spanje zullen worden overgedragen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot onderwijs voor kinderen van verzoekers wettelijk is gewaarborgd en kinderen van verzoekers in de praktijk ook effectief toegang hebben tot onderwijs (pagina 63).

We merken in deze verder op dat Spaanse autoriteiten minstens 6 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.

(...)”

Ten overstaan van de tweede verzoekende partij wordt op dezelfde dag (20 februari 2020) een soortgelijke beslissing genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)”

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.

voornaam : N. J. A.

geboortedatum : 22.07.1968

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Libië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de bevoegde Spaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A., N. J. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Libië verklaart te zijn, bood zich op 20/09/2019 onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 24/09/2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen paspoort voor en verklaarde dat hij het paspoort was vergeten bij een vriend in Rijsel. Hij heeft wel een kopie van zijn paspoort bij zich. Deze kopie heeft als nummer (...) en werd afgegeven op 25/11/2015 en is geldig tot 24/11/2023.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Spaanse autoriteiten te Tunesië (Tunesië) een visum type C hebben afgegeven aan de betrokkene. Dit visum is geldig van 15/09/2019 tot 14/10/2019.

De betrokkene werd gehoord op 30/10/2019 en verklaarde getrouwd te zijn met A., H. A. O. (V - 09/10/1974 - Alaziziyah Libië - Libië). Zijn vrouw en 6 minderjarige kinderen vervoegden zich samen met de betrokkene naar het Belgische grondgebied om een verzoek in te dienen. Zijn zes kinderen heten A., A. B. N. J. (M - 14/02/2006 - Qasr bin Ghasheer Libië - Libië), A., M. N. J. (V- 29/01/2008 - Tripoli Libië - Libië), A., E. N. J. (M - 18/10/2009 - Tripoli Libië- Libië), A., A. N. J. (M- 18/10/2009 - Tripoli Libië - Libië), A., A. N. J. (M - 18/10/2009 - Tripoli Libië- Libië) en A., T. N. J. (V - 23/04/2013 - Tripoli Libië - Libië).

De betrokkene verklaarde dat hij op 19/05/2019 Libië verliet en naar Tunesië trok. Hij verliet Tunesië op 19/05/2019 naar Spanje. De betrokkene verbleef tot 18/09/2019 in Spanje en reisde vervolgens door naar België en kwam hier aan op 19/09/2019.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België zijn kinderen veilig zouden zijn in België en omdat er goed onderwijs is in België. Daarnaast is er hier ook goede medische hulp want die heeft zijn zoon nodig. Zijn zoon is diabeticus en heeft problemen met zijn hoofd (DVZ, vraag 31). De betrokkene verzet zich tegen een overdracht naar Spanje met redenen dat onderwijs niet zo goed is als in België en het er niet voldoende veilig is. De betrokkene verklaart dat er geen werk is en slechtere medische zorg. Algemeen zijn de levensomstandigheden beter in België, volgens de betrokkene (DVZ, vraag 33).

Middels een tussenkomst van de advocaat op 20/02/2020 wordt er gevraagd voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Verordening 604/2013 omwille van humanitaire en medische redenen. In deze tussenkomst gaat het over de diabetes type T van de betrokkene en worden er meerdere medische attesten bijgevoegd om dit te staven. Daarnaast werd volgens de tussenkomst de jongste dochter opgenomen in het ziekenhuis met een longontsteking in oktober 2019, daarnaast was er een

andere zoon die ook werd opgenomen in het ziekenhuis voor een kleinere ingreep. Er wordt gevraagd, gezien de speciale noden van de kinderen, om het verzoek in België te laten behandelen. Daarnaast vermeldt de advocaat dat de kinderen reeds 5 maanden naar school gaan in België en bijgevolg het Frans reeds machtig zijn.

Op 04/11/2019 werden de Spaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd op 25/11/2019 conform artikel 12.4 van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Spaanse instanties stemden op 25/11/2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12.2 van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het

verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke Visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Dit betekent dan ook dat de loutere afgifte van het hierboven aangetoonde Schengenvisum aan betrokkene voldoende grond is om de verantwoordelijkheid van Spanje vast te stellen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Daarnaast moet worden opgemerkt dat dit ook impliceert dat de betrokkene na overdracht een verzoek voor internationale bescherming zal kunnen indienen in Spanje, zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio") - voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in

accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Spanje kent tevens tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in de exclaves Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in een van de exclaves of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren ("For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees/>).

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan zijn noden en profiel, terecht komt ("In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles", pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd ("In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized", pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Wat betreft de redenen om zijn verzoek in te dienen in België en zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje dient te worden opgemerkt dat deze overeenkomen met elkaar. We merken op dat het de betrokkene niet vrij staat om te kiezen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming wordt behandeld. De Verordening 604/2013 bepaalt volgens welke mechanismen een lidstaat verantwoordelijk wordt voor een verzoek en de persoonlijke appreciatie van de betrokkene is geen relevant element. Hierbij dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, voor de betrokkene en zijn kinderen, dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Wat betreft de redenen van de advocaat van de betrokkene dient te worden opgemerkt dat er geen argumenten worden gegeven en het bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt dat dezelfde medische zorg niet in Spanje kan worden gegeven. Daarnaast maakt men het niet aannemelijk dat de medische zorg in Spanje slechter is dan die in België in die mate dat de rechten van de betrokkene en van haar kinderen zouden worden geschonden.

We merken ook op dat een termijn van 5 maand zeker niet onredelijk is en dat hierbij elke termijn vastgesteld door de Verordening 604/2013 werd gerespecteerd. Daarnaast merken we op dat een overdracht naar een andere lidstaat en de kennismaking met een andere taal uiteraard een impact zullen hebben op de kinderen. Toch werd niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen van de betrokkene zodanig in de Belgische samenleving zijn geworteld dat een overdracht aan Spanje als dusdanig ingrijpend dient te worden beoordeeld dat van een overdracht moet worden afgezien.

Gelet op het voorgaande wordt gesteld dat in dit geval geen sprake is van dusdanig bijzondere, individuele omstandigheden dat de overdracht van de kinderen van een onevenredige hardheid getuigt en vanwege dat die reden geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij een goede gezondheid heeft. De betrokkene verklaart wel dat zijn zoon medische problemen heeft. Zo zou deze zoon problemen hebben met zijn hoofd en diabeticus zijn.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht met betrekking op zichzelf, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene brengt wel een attest aan waarin gestaakt wordt dat zijn zoon diabetes type 'T' heeft. Hierbij merken we op dat de betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij geen behandeling zou kunnen krijgen in Spanje voor zijn zoon. De betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat het gezondheidszorg slechter zou zijn in Spanje dan in België.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport.

Het EHRM stelde in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014. met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

We merken in deze verder op dat de Spaanse instanties minstens 6 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Spanje niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18b van Verordening 604/2013.

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De eerste verzoekende partij, mevrouw A.H., dient namens haarzelf een beroep in tegen de eerste bestreden beslissing. Deze zaak is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder rolnummer RvV 245 084. Haar echtgenoot, tweede verzoekende partij, dient namens hemzelf een beroep in tegen de tweede bestreden beslissing. Deze zaak is gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 245 134.

2.2. Omwille van de nauwe samenhang van deze zaken (verzoekers voeren identieke middelen aan) en omdat verzoekers gehuwd zijn en dezelfde procedure hebben doorlopen, dienen deze zaken te worden samen gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gaan partijen hiermee akkoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In beide zaken voeren verzoekers een identiek enig middel aan dat, wat de theoretische beschouwingen betreft, toelicht wat volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :

“ (...)

Voor wat betreft de overdracht naar Spanje en de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Spanje ken net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

(...) ”.

3. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. (...) Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal worden teruggeleid naar de bevoegde Spaanse instanties ”.

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat “Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

3.2.1. Verzoekers geven vooreerst theoretische beschouwingen over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en over de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Beide bepalingen voorzien in een verbod op foltering en het blootstellen van personen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, over artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), over de materiële motiveringsplicht, over het zorgvuldigheidsbeginsel, over het verbod van willekeur en over artikel 13.1 van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening).

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat eenzelfde bescherming.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen en de kinderen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

3.2.3. Artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG luidde:

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. *De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.*

2. *De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.*

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. *De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.*

4. *Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.*

5. *De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”*

De richtlijn 2003/9/EG is met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken en vervangen door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU). Waar de verzoekers verwijzen naar artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, moet dan ook worden aangenomen dat zij doelen op artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU.

Dit artikel luidt:

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig lid 3 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.”

3.2.4. De Raad is, indien een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

3.3. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie (HvJ). Zij slagen evenwel er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen de rechtspraak niet concreet naleven.

In eerste instantie verwijzen verzoekers naar diverse rapporten.

Zij lichten toe:

“2.1. In onderhavig geval dient de hierna volgende objectieve informatie in beschouwing te worden genomen:

- Uit het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje blijkt dat :

(i) de speciale rapporteur is bezorgd over de drastische kostenbesparingen die het anti-racisme beleid ondermijnen. Er wordt gesteld dat er te weinig middelen zijn om uit te voeren wat besloten werd bij diverse nationale strategieën (pg. 7 van het rapport) ;

(ii) de speciale rapporteur is bezorgd over het feit dat migranten, inclusief migranten zonder papieren, onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling. Fysieke aanvallen ten aanzien van migranten werden eveneens gerapporteerd (pg. 9 van het rapport) ;

(iii) de onmenselijke en vernederende werk- en levensomstandigheden van migranten werden eveneens aangehaald door de rapporteur. Er blijkt dat de behuizingsfaciliteiten van migranten onfatsoenlijk zijn (pg. 9 van het rapport) ;

(iv) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het feit dat door de slechte economische situatie in Spanje de situatie van migranten veel verslechterd is, en dat er een achteruitgang is op het gebied van mensenrechten. (pg. 9 van het rapport) ;

(v) het gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren wordt eveneens vastgesteld door het rapport (pg. 9 van het rapport) ;

(vi) het gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten voor migranten wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport) ;

(vii) het gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport);

(viii) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het gemelde aan tal zaken over mishandeling, foltering en dood van migranten zonder papieren, zoals zich onder meer in Madrid en Barcelona hebben voorgedaan (pg. 11 van het rapport);

(ix) de situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla is bijzonder alarmerend. In voornoemde gebieden worden vooral mannen opgevangen (pg. 11 van het rapport) ;

(x) de speciale rapporteur is bezorgd over de gebrekkige asielwetgeving in Spanje wat een risico inhoudt voor discriminatoire praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. Er wordt tevens opgemerkt dat de economische crisis de financiële steun voor vluchtelingen teniet doet (pg. 11 van het rapport) ;

(xi) er is een ernstig probleem aangaande overbevolking in de centra in Ceuta en Melilla (pg. 12 van het rapport) ;

(xii) er zijn vertragingen bij de asielaanvragen (pg. 12 van het rapport) ;

(xiii) door de wetgeving van 17 december 2012 wordt de toegang tot justitie en juridische bijstand voor migranten ondermijnd, wat aanleiding geeft tot discriminatie en ongelijkheid (pg. 12 van het rapport) ;

(xiv) het probleem van "racial profiling" stelt zich voornamelijk bij migranten, inclusief minderheden (pg. 13 van het rapport) ;

(xv) de rapporteur besluit dat Spanje de mensenrechtensituatie van migranten drastisch moet veranderen (pg. 17 van het rapport).

- Uit het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa (pg. 21-22) over Spanje blijkt ten aanzien van asielzoekers en migranten het volgende :

(i) de commissaris is bezorgd over het toenemend aantal klachten over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers ;

(ii) Spanje in overtreding gevonden is met artikel 16 van het VN Folteringsverdrag om handelingen aangaande onmenselijke en vernederende handelingen en van artikel 12 van het VN Folteringsverdrag voor het gebrek aan onpartijdig onderzoek.

- Ook het recenter rapport van ECRI van december 2017 klaagt de problematiek in Spanje aan:

ECRI recommends that the Spanish authorities bring their criminal law into line with its General Policy Recommendation No. 7 as indicated in the preceding paragraphs; in particular they should (i) include the grounds of colour, language, citizenship and gender identity in all relevant provisions, (ii) criminalise the support for groups that promote racism, and (iii) criminalise all racial discrimination in the exercise of one's public office or occupation. (...)

ECRI again strongly recommends that the Spanish authorities adopt as soon as possible comprehensive anti-discrimination legislation in line with the standards laid down in §§ 4 to 17 of its General Policy Recommendation No. 7. (...)

ECRI again recommends that the authorities take urgent steps to set up an independent equality body or to ensure that the Council for the Elimination of Racial and Ethnic Discrimination is fully independent and provided with the competences and powers outlined in ECRI's General Policy Recommendations No. 2 and 7. (...)

ECRI recommends that the authorities update and extend their anti-racism strategy on the basis of the evaluation made in 2014 and 2015. They should include indicators and targets for the objectives and activities of the strategy, expand the financing and implementation with a view to raising awareness

about and preventing racism and hate speech, and monitor its impact (§§ 3 to 4 of ECRI's General Policy Recommendation No. 15). (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities, without encroaching on the independence of the media, raise awareness about the existence of ethical codes and (self) regulatory bodies for the media and their competence for dealing with instances of hate speech. They should furthermore initiate research, training and reflection among media professionals on ways to avoid hate speech in the media and to strengthen self-regulation in this field. (...)

ECRI recommends that the police services and the specialised hate crime prosecution services establish, intensify and institutionalise at local, regional and national levels frameworks for regular and sustainable dialogue and co-operation with vulnerable groups suffering from hate speech and civil society organisations working with them. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities use their regulatory powers with regard to Internet and social media providers, reinforce the civil and administrative law protection against cyber hate speech and continue focusing on criminal investigation of cyber hate speech. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities develop a coherent system of integration indicators in order to assess and improve the living conditions of migrants in core areas such as education, employment, health and housing, and evaluate and improve the impact of their integration policies, objectives and activities. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities develop a coherent system of objectives and activities that help children with migration background to complete compulsory schooling successfully. These should be accompanied by indicators, base lines and targets in order to measure progress in this area. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities identify the groups of migrants facing the greatest difficulties in the labour market and that they develop a coherent set of objectives and measures for increasing their employment rate and their conditions of work, and that they accompany each objective and measure with indicators, base-lines and target values to reach. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities thoroughly assess the impact of the health reform and make adjustments as swiftly as possible to ensure that the right to health care of all migrants is respected. (...)

ECRI recommends that the Spanish authorities update and group together their integration policies for people with migration background in a coherent strategy and action plan. (...)

- Ook andere informatie klaagt de problematiek in Spanje aan:

Racism Is Far From Being a Thing of the Past in Spain 24 April 13, 2016 • by Rights International Spain
A review of racial discrimination will take place this month by the UN. Rights International Spain has submitted a report highlighting principle concerns in this area. Rights International Spain has submitted a shadow report to be considered by the Committee for the Elimination of Racial Discrimination in the context of its upcoming review of Spain on April 26 and 27. Despite opinions to the contrary, racism is far from being a thing of the past in Spain. Below we summarize some principle concerns. In Spain, there is no equality and nondiscrimination law A bill was proposed in Congress in 2011 for a law of equality and nondiscrimination. Had it passed, it would have been a great step forward in combatting discrimination, as it would have forced our legal system to uphold Spain's international obligations in this regard. However, the bill was paralyzed throughout the legislature, in which the governing party held an absolute majority, leaving victims of racism and xenophobia unprotected. No effective independent mechanism exists to combat discrimination In Spain there is a Council for the Elimination of Racial and Ethnic Discrimination. However, this entity is not effective in the struggle against racism, as it is not independent and does not have the power to file complaints or to litigate. Spain lacks a unified policy to combat racism The government has not approved any comprehensive and united policy against racism. Without political will, it is impossible to eradicate racism. No mechanism to collect required data Without disaggregated data on the ethnic composition of the population and on discriminatory behaviors, it is

impossible to correctly design effective policies against racism. The authorities claim that collecting such data would be a violation of laws that protect the privacy of personal data. However, the EU itself (whence come these data protection laws) has repeatedly stated that these laws do not impede states from collecting data on the ethnic composition of the population as long as data collection is anonymous and respects a series of privacy safeguards. Police lack training in confronting racism The training in human rights (including antidiscrimination) that members of the police receive is extremely poor. Few teaching hours are dedicated to these issues, and they are taught only in theory; police receive little or no training on how to respect human rights and combat discrimination in practice. Ethnic profiling In Spain, if you are not white or "Caucasian," it is much more likely that you will be stopped by the police, even if you have done nothing wrong at all. Despite the repeated denunciation of unjustified use of ethnic profiling by the police, and the fact that Spanish, European and international human rights institutions have appealed to Spain to take measures to eliminate this kind of stops, there has been no response from the authorities. These stops, which are illegal and work to stigmatize part of the population, have also been demonstrated to be ineffective in crime prevention. Mass deportations of migrants and refugees are carried out Spain carries out mass deportations, thus violating the human rights (such as the right to legal counsel and to asylum procedures) of migrant and refugee persons who enter through the borders at Ceuta and Melilla. When these practices were first reported in the media, the government—far from taking effective measures to guarantee the application of international law and Spanish migration law—passed an amendment to 'legalize' (even though what is illegal cannot easily be legalized) these mass deportations, referred to as "hot deportations." Stigmatized and discriminated Arab population Some of the measures that the government has adopted recently in order to fight "jihadist" terrorism, such as the National Strategic Plan Against Violent Radicalization, may in practice serve to stigmatize Arab and Muslim communities through the use of racial, ethnic or religious profiling. In addition to threatening the human rights of these groups, these practices have proven ineffective in the struggle against terrorism. Crimes go unreported for fear of being deported When a person whose administrative status is irregular suffers a crime and reports it to the police, the police may file an administrative action against that person for undocumented residence. For this reason many undocumented migrants do not report crimes for fear of reprisals, even when they have suffered racist crimes. This means the aggressors enjoy impunity and the victims have no access to reparations. Many are deprived of liberty Migrants with irregular residency status may be held in Foreigner Internment Centers without having committed any crime. This is a discriminatory policy which should be abolished as a violation of human rights. Roma segregation in schools Reports show that there are some schools in which practically the entire student body (or at least a percentage much higher than in the population of the municipality in which the school is located) is of Roma or migrant origin.

<https://www.liberties.eu/en/news/racism-not-overcome-spain/7866> DISCRIMINATION Racism in Spain's rental market: "They asked me what color my parents were" Experiment reveals that finding a place to rent in Spain is harder if you are not white, with some ads advertising properties "only for Spaniards" Otros 6 Conéctate Enviar por correo Imprimir PABLO CANTÓ 5 OCT 2018 - 11:53 CEST Three victims of racist realtors in Spain. Three people aged around 30, each with a stable job, walk into several real estate agencies. One of them is shown many apartments and is offered the chance to get in touch with one of the owners. The other two are shown only a few places and told that "things are very bad" in the market right now. The difference between them is this: the one who is shown dozens of places is white, and other two are not. This type of discrimination is linked to prevailing prejudices that we are not going to pay VLADIMIR PASPUÉL, ECUADORIAN-SPANISH RUMIÑAHUI ASSOCIATION This experiment, conducted by the anti-racism organization SOS Racismo, has been repeated multiple times and the results are nearly always the same. The idea behind the test was to expose a "very hidden form of discrimination," Mikel Mazkarian, secretary general of SOS Racismo, told Verne. "If a person goes to a real estate agent and is told there is nothing to rent, their only option is to believe it. The only way of proving that racism exists is, by contrast, putting various people in the same situation," he explains. In the most recent experiment, published in 2016, the organization made 462 calls to 250 real estate agencies in seven regions as well as personal visits to 20 agencies in Madrid, Barcelona, San Sebastián and Vitoria. According to the findings, 70% of people who were not offered a single option were foreignborn, and those from Sub-Saharan Africa were the worst received. A new bubble The cost of rent in Spain continues to rise thanks to extremely high demand, especially in cities where the boom in tourist apartments has reduced the number of rental properties. Finding a place to rent is hard for everyone, but it is even harder for people who face yet another barrier: racism. "This type of discrimination has existed for a long time and it is linked to prevailing prejudices that we are not going to pay, that we are noisy," says Vladimir Paspuel from the Ecuadorian-Spanish Rumiñahui Association. "The situation today, where it is increasingly difficult for everyone to rent, has made this problem more evident." Immigrants are also overrepresented in the rental market given that it "tends to be harder for them to buy a home," explains Mazkarian. In September and in early October, ads appeared on the

property website Idealista announcing apartments “only for Spaniards.” Idealista told Verne it tries to eliminate all “homophobic, sexist or xenophobic comments” that appear on the page but that it can’t stop users from republishing the ads. https://elpais.com/elpais/2018/10/04/inenglish/1538650838_580821.html 'IT'S ABOUT RACISM' - SPAIN'S STREET VENDORS CAUGHT UP IN IMMIGRATION ROW Migrants say unfair laws mean many resort to selling pirated goods to tourists to survive Stephen Burgenin Barcelona Tue 14 Aug 2018 14.05 BST Last modified on Mon 20 Aug 2018 10.17 BST This article is over 6 months old Shares 26

Tourists look at the wares of the manteros in Barcelona, Spain. Photograph: Alamy Stock Photo Street vendors in major Spanish cities have found themselves at the centre of an immigration row as rightwing political parties try to reverse their poll slump. The Popular party and the Citizens party – flailing since Pedro Sánchez’s socialist party came to power in June – have followed their attacks on migrant ships by targeting street vendors, the majority of whom are undocumented immigrants from west Africa. The vendors, known as manteros because they sell their wares from blankets (mantas) spread out on the pavement, sell pirated designer goods imported from China: mostly handbags, sunglasses and sports shoes. Speaking in Algeciras in southern Spain on Monday, Ignacio Cosidó, the Popular party’s spokesman, sought to link manteros with crime in Barcelona. “Crime in Barcelona is up 20% in a year,” he said. “I’m not saying this is the only reason but to ensure our coexistence and security we need to have secure borders.” ‘Tourists go home, refugees welcome’: why Barcelona chose migrants over visitors Read more His words echo those of Albert Rivera, leader of the centreright Citizens party, who said last week: “It’s time to bring order to the streets, order and security. We will fight the mafias and make sure the law is obeyed.” The number of manteros is thought to have increased in recent years. There are between 1,000 to 2,000 in Barcelona, with as many as 500 operating in Madrid, as well as in coastal resorts. Last week a fight broke out between manteros and tourists in central Barcelona, although there were conflicting accounts about who started it. Last year there was rioting in the Lavapiés district of Madrid after a street vendor named Mame Mbayi died from a heart attack after allegedly being chased by police. The biggest concentration of manteros is in Barcelona, where during the summer months they flock to the beachfront district of La Barceloneta as well as the central Plaça de Catalunya. Spain’s foreign minister scorns mass immigration claim Read more Laia Ortiz, Barcelona’s acting mayor, said the issue was complex, both legally and socially, but that the main issue was the manteros’ occupation of public space. Legitimate businesses complain of unfair competition and Ortiz said that in the past year more than 1 million pirated artefacts had been confiscated, although the manteros insist the market for their fake Michael Kors handbags and Ray-Ban sunglasses is not the same as those who buy the real thing. “We can’t separate the phenomenon of street vendors from tourism because tourists are their target market,” Ortiz told the Guardian. “We are trying to address this in two ways. Firstly, there can be no impunity and we have to free up public space but at the same time we have set up cooperatives and are helping these people to integrate.” Lamine Sarr, spokesman for the Manteros Union, who is from Senegal and has lived in Barcelona for 10 years, denies that it’s about public space. FacebookTwitterPinterest Barcelona at night. The city has the biggest concentration of manteros in Spain. Photograph: MartiGarcia/Getty Images/iStockphoto “If you go to La Rambla or Sagrada Família, the public space is occupied by tourists. But when the space is occupied by poor black people, everyone complains. It’s about racism – that’s all there is to it. Advertisement “The solution is to create jobs and to fight against the immigration law,” he said. “The people who work in the street don’t want to be there but it’s a question of survival.” The irony is that, while Spaniards are rightly proud of their humanity in opening their ports to refugees, under the current immigration law most of the new arrivals will not be allowed to work legally and many will end up as manteros. Immigrants from outside the EU must have a work contract if they are to enter the country legally. If they find work after they arrive, they have to return to their country of origin to obtain the necessary paperwork. In the case of most of Spain’s undocumented migrants, who have come ashore in rubber dinghies, often fleeing war and persecution, this is clearly impossible. In the absence of a government amnesty, they are condemned to live forever on the margins, looking over their shoulders for the police who, overwhelmed by the scale of the problem, tend to vacillate between harassment and indifference. “This is the big contradiction within Spanish law,” said Ortiz. “We can’t welcome these people then deny them the right to work. We need to address this from a human rights perspective, starting at the European level, because otherwise it’s hypocrisy to reduce it to a conflict over public space when it’s really much more complex.” Meanwhile, in the past 24 hours 525 migrants have been either rescued or come ashore in southern Spain, including a child attempting to paddle across the Strait of Gibraltar on a lilo. In due course, many of these people will become street vendors, scratching a living selling pirated copies of luxury goods to tourists. <https://www.theguardian.com/world/2018/aug/14/spainsstreet-vendors-at-centre-of-immigration-row>

2.3. Meer recente rapporten bevestigen voormelde problematiek (Cfr. Supra) :

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 18 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/571dc87b4.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Spanish Government on the visit to Spain carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 14 to 18 July 2014, 9 April 2015, CPT/Inf (2015) 19, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e4fbc4.html>

UN Human Rights Council, Report of the Working Group on the Universal Periodic Review : Spain, 13 April 2015, A/HRC/29/8, available at: <http://www.refworld.org/docid/55716a751e.html>

UN Human Rights Council, Summary prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21 : Spain , 22 January 2015, A/HRC/WG.6/21/ESP/3, available at: <http://www.refworld.org/docid/54c0e23c4.html>

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain, June 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/54c0e1a14.html>

Het Aida rapport van maart 2019 stelt dat:

(...)

Financial assistance to asylum seekers could be considered as adequate or sufficient during the first phase, as it aims to cover all basic needs. However, during the subsequent phases of reception, as remarked in the section on Criteria and Restrictions to Access Reception Conditions, conditions and financial support are not meant to be adequate, as they are conceived as extra assistance for supporting refugees' gradual integration in the host society.

(...)

However, asylum seekers face many obstacles to accessing the Spanish labour market in practice. Most of them do not speak Spanish at the time they receive the red card. In addition to that, the recognition of their qualifications is a long, complicated and often expensive procedure. Last but not least, they face discrimination due to their nationality or religion.

(...)

The lack of available social housing, the insufficient financial support foreseen for paying the rent, high requirements and criteria in rental contracts and discrimination exposes many beneficiaries of protection to very vulnerable economic conditions and in some cases leads to destitution. Although many NGOs who work with refugees and asylum seekers during the first phase try to mediate between refugees and house holders at the time they start looking for private housing, there is not a specialised agency or intermediate service for helping beneficiaries finding a home. Also, even with the mediation of NGOs, asylum seekers face serious discrimination in renting apartments. Some of them face homelessness and are accommodated in homeless shelters.

(...)

Even when they are granted with refugee or subsidiary protection status, in the practice many beneficiaries face obstacles entering the labour market due to language, qualifications, and discrimination-based obstacles. This situation is made worse by the fact that the Spanish economy has gone through a long economic crisis which has lead the country to high levels of unemployment even within the national population.

(...)

Uit bovenstaande geciteerde informatie blijkt dat indien verzoeker naar Spanje zou moeten terugkeren, hij zou – zijn groot gezin indachtg – worden blootgesteld aan het navolgende:

- (i) Inadequate opvangsomstandigheden gekenmerkt door overpopulatie;
- (ii) Gebrek aan opvang of accommodatie en een gebrek aan juridische bijstand;
- (iii) Een gebrek aan toegang tot sociale hulp;
- (iv) Zich dakloos te bevinden met een gebrek aan voedsel zonder enig zicht op vooruitgang;
- (v) Gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt;
- (vi) Mensonterende, minstens heel beperkte levensomstandigheden;
- (vii) Gebrek aan mogelijkheid tot sociale integratie;
- (viii) Een xenofob en racistisch klimaat;
- (ix) Geweldpleging door de ordediensten.

Verzoeker zou dus in Spanje wel degelijk kampen met structurele tekortkomingen hetgeen waarmee het CGVS geheel geen rekening houdt. Zij gaat de levensomstandigheden waarin verzoeker zou terecht komen bij een terugkeer naar Spanje geenszins na, op geen enkele wijze werd er door de bestreden beslissing verwezen naar een mensenrechtenrapport over Spanje.

Verzoeker heeft bovendien als Syrisch vluchteling met medische problemen en een kroostrijk gezin een bijzonder kwetsbaar profiel in Spanje. In die omstandigheden zou een overdracht naar Spanje dan ook een inbreuk betekenen op grond van artikel 3 EVRM.

3. In onderhavig geval is verzoeker een vluchteling uit Libië met een gezin van 6 kinderen. Hetgeen voor ieder redelijk vooruitziend persoon een bijzonder kwetsbaarheid uitmaakt. Dat bovendien meerdere leden van het gezin medische problemen hebben. Dat hiertoe ter staving nog de nodige medische documenten zullen worden aangebracht door verzoekers.

Overwegende dat verwerende partij op de hoogte van de precare mensenrechtensituatie in Libië.

Dat ofschoon verzoeker niet naar Libië worden teruggestuurd maar naar Spanje, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van oorsprong.

Dat de situatie in Libië voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Immers is er in de Libische gemeenschap sprake van een collectief trauma.

Verzoeker behoort, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Spanje een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Spanje te verwijzen. Indien België verzoeker naar Spanje verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

3.4. Met de verwijzing naar en citaten uit het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (hierna: de AVVN), slagen verzoekers er niet in het uitvoerig onderzoek, gemotiveerd in de bestreden beslissingen, naar de situatie in Spanje te weerleggen. Zo merken de bestreden beslissingen correct op over het meer recente AIDA-rapport (geüpdatet in maart 2019), waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen en dat zich in het administratief dossier bevindt:

"Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de

procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Spanje kent tevens tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ("Centro de estancia temporal para inmigrantes") in de exclaves Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ("Centro de Internamiento de Extranjeros"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in een van de exclaves of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hoogerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren ("For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees/>).

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan zijn noden en profiel, terecht komt ("In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles", pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd ("In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized", pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized

treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen."

In het licht hiervan is het rapport van 6 juni 2013 van de AVVN te verouderd om de vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier. Hetzelfde geldt voor het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa.

Verzoekers verwijzen naar aanbevelingen in het rapport van ECRI van december 2018. Opnieuw weegt dit niet op tegen de bewijswaarde van de update van het AIDA-rapport in december 2019, temeer er een andere situatie voorligt dan de rapporten van 2017 en 2018 beschrijven. De bestreden beslissingen verwijzen naar de volgende bron: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, waarin een update van maart 2019 kan gevonden worden.

Nalezing van deze bron en het AIDA-rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, leert dat het Hoge Gerechtshof in Spanje op 22 januari 2019 de Spaanse autoriteiten veroordeelden wat de opvang en onthaal betreft ten gevolge waarvan Dublinterugkeerders net zoals de andere asielzoekers hun recht op opvang en onthaal kunnen uitvoeren, ook al hadden zij Spanje verlaten. De bestreden beslissingen stellen correct:

"Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Spanje kent tevens tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ("Centro de estancia temporal para inmigrantes") in de exclaves Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ("Centro de Internamiento de Extranjeros"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in een van de exclaves of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hoogerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren ("For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees/>).

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan zijn noden en profiel, terecht komt ("In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles", pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd ("In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized", pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Deze motieven zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk. Het door verzoekers aangehaalde rapport van het ECRI van december 2017 slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

Voorts citeren verzoekers op pagina 10, 11, 12 en op de bovenste paragraaf van pagina 13 uit *“andere informatie klaagt de problematiek in Spanje aan”*. Voor zover de Raad de bronnen in dit ongestructureerd citaat kan nagaan, gaat het over de jaren 2016 en 2018 en betreft het pers- en krantenartikelen. Dergelijke citaten maken niet aannemelijk dat in Spanje een dermate racisme en discriminatie tegenover vreemdelingen heerst die van die aard is dat zij een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest kunnen veroorzaken. Bovendien reflecteren dergelijke artikels, komend van onder meer de kranten *El País*, *The Guardian* en uit www.liberties.eu, niet enige persoonlijke ervaringen van verzoekers. Ook deze informatie is ouder dan de *update* van het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt.

Verder merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij verklaarde tijdens het Dublin-gehoor dat zij zich verzet tegen een overdracht naar Spanje omdat ze een goede toekomst zoekt voor haar kinderen. Volgens haar is België een democratisch land dat de mensenrechten respecteert. Zij wil niet naar Spanje terugkeren omdat zij zich onveilig voelt omdat er veel maffia aanwezig is. Eerste verzoekende partij gaf als specifieke reden om naar België te komen het volgende aan: *“We zoeken een goede toekomst voor onze kinderen. België is een democratisch land. België respecteert de menselijke rechten.”* Haar reden van verzet luidt: *“Ik heb bezwaar omdat in Spanje veel maffia’s zijn, we voelen ons daar niet zeker en veilig in Spanje”* (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2019, pag. 13).

Tweede verzoekende partij verzette zich tegen een overdracht naar Spanje omdat daar het onderwijs niet zo goed is als in België en het er niet voldoende veilig is. Hij verklaarde dat er geen werk is en slechtere medische zorg. Algemeen zijn de levensomstandigheden beter in België, volgens de tweede verzoekende partij. Tweede verzoekende partij verklaarde op de vraag of er een specifieke reden is om naar België te komen: *“Ik ben geïnformeerd door verschillende dat er in België veiligheid is en dat de kinderen goed onderwijs krijgen, er is hier ook goede medische hulp. Ik heb een zoon die medische hulp nodig heeft. Hij heeft ook problemen met zijn hoofd en is diabetisch”*. Op de vraag om de redenen te geven van zijn verzet tegen de overdracht, antwoordt de tweede verzoekende partij: *“Ik heb bezwaar dat mijn asielaanvraag behandeld wordt in Spanje omdat het niveau in het onderwijs is daar lager dan hier in België. Er is daar geen veiligheid. Er is daar geen werk en er is daar geen goede medische zorgen in Spanje. De levensomstandigheden is niet zo goed daar als in België”* (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2019, pag. 13).

Verzoekers hebben geen enkel concreet element aangebracht dat wijst op racisme of discriminatie en hun angst is gesteund op de maffia, zonder een ander element van onveiligheid aan te halen. In deze omstandigheden vermogen de citaten in het verzoekschrift niet de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verder blijkt uit de vragenlijsten dat verzoekers slechts enkele dagen in Spanje verbleven zodat er geen sprake is van enige concrete problemen die zijzelf zouden ondervonden hebben.

De Raad merkt nog op dat de bewijswaarde van persberichten niet opwegen tegen het zorgvuldig onderzoek, zoals weergegeven in het AIDA-rapport.

Verzoekers verwijzen verder naar:

“European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 18 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/571dc87b4.html>
Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Spanish Government on the visit to Spain carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 14 to 18 July 2014, 9 April 2015, CPT/Inf (2015) 19, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e4fbc4.html>
UN Human Rights Council, Report of the Working Group on the Universal Periodic Review : Spain, 13 April 2015, A/HRC/29/8, available at: <http://www.refworld.org/docid/55716a751e.html>
UN Human Rights Council, Summary prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21 : Spain , 22 January 2015, A/HRC/WG.6/21/ESP/3, available at: <http://www.refworld.org/docid/54c0e23c4.html>

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees to the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal
<http://www.refworld.org/docid/54c0e1a14.html>"

Ook deze verwijzingen zijn bronnen die niet recent en niet actueel zijn: de jongste bron dateert van 2016. Bovendien laten verzoekers na precies aan te duiden welke passages zij bedoelen in deze rapporten. Het komt de Raad niet toe uit te zoeken welke pagina of pagina's verzoekers bedoelen ter ondersteuning als er recentere bronnen voorhanden zijn.

Verzoekers citeren uit het AIDA-rapport van "maart 2019" zonder aan te duiden op welke pagina's hun citaten terug te vinden zijn.

De Raad ontkent niet dat verzoekers moeilijkheden kunnen hebben met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt omwille van het gebrek aan taalkennis van het land waarin zij de internationale beschermingsstatus vragen. Op pagina 56 van dit rapport, dat verzoekers in eerste instantie citeren en dat handelt over de financiële bijstand voor asielzoekers, staat evenwel ook te lezen dat dit te maken heeft met de taalkennis die men bekomt na een periode van zes maanden, wat kort is om toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Verzoekers hebben evenwel niet getracht taalkennis te verkrijgen, of tonen dit alleszins niet aan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ervoor kozen een visum type C aan te vragen in Spanje en bij aankomst slechts enkele dagen verbleven in Spanje. Verzoekers hebben de eerste fase van de procedure, ten belope van zes maanden, niet doorlopen. Verzoekers verblijven sedert 19 september 2019 in België zodat redelijkerwijze ze inmiddels in staat zijn geweest de Spaanse taal te leren. Bij terugkeer naar Spanje wacht hen een periode van zes maanden om hun taalkennis verder uit te breiden. Bovendien is deze vorm van moeilijkheden niet van aard om een risico op foltering of mensonterende behandeling aan te tonen. Eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij gestudeerd heeft aan de universiteit van Sabha (verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2019) zodat het niet onoverkomelijk is dat zij snel taalkennis kan opdoen. Tweede verzoeker heeft het middelbaar onderwijs afgewerkt en nadien drie jaar les gevolgd als "electricien" (verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2019). Hij kan worden geacht het Spaans te leren.

Verzoekers verwijzen naar de moeilijkheden om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. Zij citeren een citaat, terug te vinden op pagina 87 van het rapport. Evenwel gaan verzoekers voorbij aan de volledige lezing van dit rapport. Zo wordt op pagina 87 verwezen (zelfde pagina als de enkele citaten van verzoekers uit dit rapport) naar de eerdere beschrijving waar werd vastgesteld dat tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming asielzoekers worden bijgestaan met geïndividualiseerde schema's voor training, ook met betrekking tot arbeidstrajecten (zie ook pagina 62: "Labour integration supportive schemes offered to hosted asylum seekers include services like personalised guidance interviews, pre-employment training, occupational training, active job seeking support". Vrij vertaald: ondersteunende regelingen voor arbeidsintegratie die aan asielzoekers worden aangeboden omvatten diensten zoals persoonlijke begeleidingsgesprekken, opleiding voorafgaand aan het dienstverband, beroepsopleiding, actieve ondersteuning bij het zoeken naar werk). Ook blijkt dat taaltraining wordt gegeven (pagina 62).

Hieruit blijkt dat Spanje sterk inzet op integratie en toegang tot de arbeidsmarkt wat bevestigd wordt door het verkrijgen van een wettelijke toelating na zes maanden van het indienen van het verzoek om internationale bescherming om arbeid te leveren. Een arbeidsvergunning wordt toegestaan zonder enige beperkingen tijdens het verkrijgen van de "rode kaart", dus zes maanden na het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Bovendien worden de asielzoekers concreet bijgestaan door de Ngo's (pagina 62).

Waar gewezen wordt op de moeilijkheden om een woning te vinden, hangt dit nauw samen met de toegang tot de arbeidsmarkt. De Raad wijst naar het voorgaande. Het gegeven dat Spanje een crisis kende en een hoge graad van werkloosheid maakt niet er sprake is van een schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen. Verzoekers hebben er overigens voor gekozen om een visum te vragen bij de Spaanse autoriteiten.

Verzoekers verwijzen naar deelse citaten, maar de Raad stelt vast dat deze theoretische beschouwingen geen persoonlijke elementen van verzoekers bevatten. Verzoekers hebben geen poging ondernomen om zich te beroepen op de bijstand die Spanje biedt tijdens de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming. Zij zijn volgens hun eigen verklaringen slechts enkele dagen in Spanje gebleven.

De Raad benadrukt dat het enkele feit dat er nog onvolkomenheden kunnen worden vastgesteld met betrekking tot de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Spanje en inzake de opvang van vreemdelingen die in dat land een dergelijk verzoek indienen – iets wat verwerende partij trouwens niet ontkent – *in se* niet impliceert dat de verzoekende partijen niet vermogen vast te stellen dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Enkel indien de vastgestelde gebreken van die aard zijn dat er een reëel risico bestaat dat de vreemdeling die om internationale bescherming verzoekt dreigt terecht te komen in een situatie die dusdanig ernstig is dat kan worden gesproken van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, kan verweerder niet besluiten dat de verzoeker om internationale bescherming zich naar Spanje dient te begeven om er zijn verzoek te laten behandelen (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17).

Door te verwijzen naar verslagen waarvan de meeste niet van recente datum zijn en in ieder geval ouder zijn dan de bronnen waarvan de verwerende partij gebruik maakt, met uitzondering van het AIDA-rapport, tonen verzoekers ook niet aan dat de inlichtingen waarop de verwerende partij zich baseert incorrect zijn of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluiten is gekomen. Er wordt door te citeren uit deze verslagen niet bewezen dat de verwerende partij verkeerdelijk aangaf dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat de uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren. Er wordt hiermee evenmin aangetoond dat verzoeken om internationale bescherming heden niet op een deugdelijke wijze door de bevoegde Spaanse diensten worden onderzocht en dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds heeft geoordeeld dat op basis van eventuele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvang van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen slechts kan worden besloten tot een schending van artikel 4 van het Handvest bij de overdracht van deze vreemdeling aan de lidstaat die, overeenkomstig de criteria van de Dublin III Verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, *“wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C 163/17, § 91, met verwijzing naar EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Vage overwegingen of niet ter zake doende of niet op een individueel geval toegespitste gegevens of bemerkingen kunnen niet tot deze conclusie leiden.

Verzoekers tonen niet aan dat er:

- “(i) Inadequate opvangsomstandigheden gekenmerkt door overpopulatie;*
- (ii) Gebrek aan opvang of accommodatie en een gebrek aan juridische bijstand;*
- (iii) Een gebrek aan toegang tot sociale hulp;*
- (iv) Zich dakloos te bevinden met een gebrek aan voedsel zonder enig zicht op vooruitgang;*
- (v) Gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt;*
- (vi) Mensonterende, minstens heel beperkte levensomstandigheden;*
- (vii) Gebrek aan mogelijkheid tot sociale integratie;*
- (viii) Een xenofob en racistisch klimaat;*
- (ix) Geweldpleging door de ordediensten.”* in Spanje voorhanden zijn.

Evenmin tonen verzoekers aan dat zij in Spanje geen materiële opvang in de zin van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, lees: artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU, zullen krijgen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Spanje als verzoekers om internationale bescherming geen toegang zullen hebben tot adequate materiële opvangvoorzieningen (en gezondheidszorg, wat verzoekers niet in vraag stellen). De Raad stelt vast dat verzoekers menen een bijzonder kwetsbaar profiel te hebben omdat zij een gezin vormen met zes kinderen en omdat meerdere personen van het gezin medische problemen hebben. Zij zullen nog medische documenten bijbrengen. De Raad kan slechts vaststellen dat medische stukken ontbreken en dat gezondheidsproblemen niet worden aangetoond. Zo er medische problemen zouden bestaan, tonen verzoekers niet aan dat de behandeling en beschikbaarheid ervan niet voorhanden is in Spanje. Ook in de vragenlijst van 30 oktober 2019 is er slechts sprake van hoofdpijn en diabetes in hoofd van één kind van verzoekers. Een bijzonder kwetsbaar profiel blijkt niet.

Waar de bestreden beslissingen niet voorzien in een terugkeer naar Libië, ziet de Raad de relevantie van een onderzoek naar de situatie in Libië niet in, temeer verzoekers toegeven dat Spanje hen niet zal terugleiden naar Libië. Enig kwetsbaar profiel in Libië is niet dienstig in het kader van de beoordeling van de bestreden beslissingen. Enig begin van bewijs, dat Dublinterugkeerders in Spanje een kwetsbaar profiel hebben, ontbreekt.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. De bestreden beslissingen zijn niet willekeurig genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU of van artikel 4 van het Handvest blijkt niet.

Verder laten verzoekers na op voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze artikel 41 van het Handvest geschonden is. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten, wat in dit geval ontbreekt. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De Raad besluit dat alle onderdelen van het enig middel, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN